

UZASADNIENIE

A. W. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 13 września 2010 roku we W. w sklepie (...) mieszczącym się w Pasażu (...) przy Pl. (...), zabrał w celu przywłaszczenia trzy komplety pościeli różnych marek o łącznej wartości 716 złotych na szkodę (...), przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym:

- wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Śródmieścia z dnia 15 kwietnia 2004 r. o sygn. akt II K 2954/03 za czyn z art. 278 par 1 kk w zw. z art 64 par 1 kk popełniony w dniu 26 maja 2003 roku i za czyn z art 278 par 1 kk w zw. z art 64 par 1 kk popełniony w dniu 27 lipca 2004 na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności,

- wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Śródmieścia z dnia 6 maja 2004 roku o sygn. V K 1953/03 za czyn z art 286 par. 1 kk w zw. z art 64 par. 1 kk popełniony w dniu 1 grudnia 2000 roku na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności

objętymi następnie wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Fabrycznej w II Wydziale Karnym z dnia 28 kwietnia 2010 roku o sygn. IIK 1727/09 orzekającym karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 27 stycznia 2006 roku do 21 listopada 2006 roku i w okresie od 21 maja 2007 roku do 29 stycznia 2008 roku i w okresie od 30 września 2009 r. do 25 listopada 2009 r.,

-wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Śródmieścia z dnia 16 października 2006 roku o sygn. akt II K 760/06 za czyn z art. 278 par. 1 kk popełniony w dniu 11 stycznia 2006 roku na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

-wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Śródmieścia z dnia 16 stycznia 2007 roku o sygn. II K 1446/06 za czyn z art. 279 par. 1 w zw. z art 64 par. 1 kk popełniony w dniu 12 maja 2005 roku na karę 2 lat pozbawienia wolności

objętymi następnie wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Fabrycznej w II Wydziale Karnym z dnia 28 kwietnia 2010 r. o sygn. II K 1727/09 orzekającym karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, którą odbywa w okresie od 15 grudnia 2009 roku,

- wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Fabrycznej z dnia 17 czerwca 2009 roku o sygn. XII K 196/09 za czyn z art. 278 par. 1 kk w zw. z art. 278 par. 1 kk popełniony w dniu 20 stycznia 2009 roku na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności,

- wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Fabrycznej z dnia 29 lipca 2009 roku o sygn. II K 562/09 za czyn z art. 278 par. 1 kk w zw. z art. 64 par. 1 kk popełniony w dniu 6 grudnia 2008 roku na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności

objętymi następnie wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Fabrycznej w II Wydziale Karnym z dnia 28 kwietnia 2010 roku o sygn. II K 1727/09 orzekającym karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresach: 6-8.12.2008 r., 20-21.01.09 r., 11.09.09 r.-30.09.09 r., 25.11.09 r.-15.12.09 r.

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w związku z art. 64 § 1 kk;

II. w dniu 23 stycznia 2011 roku we W. działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, w (...) mieszczącym się w Pasażu (...) przy Pl. (...), zabrał w celu przywłaszczenia trzy komplety pościeli różnych marek o łącznej wartości 537 złotych na szkodę (...), przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym:

- wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Śródmieścia z dnia 15 kwietnia 2004 r. o sygn. akt II K 2954/03 za czyn z art. 278 par 1 kk w zw. z art 64 par 1 kk popełniony w dniu 26 maja 2003 roku i za czyn z art 278 par 1 kk w zw. z art 64 par 1 kk popełniony w dniu 27 lipca 2004 na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności,

- wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Śródmieścia z dnia 6 maja 2004 roku o sygn. V K 1953/03 za czyn z art 286 par. 1 kk w zw. z art 64 par. 1 kk popełniony w dniu 1 grudnia 2000 roku na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności

objętymi następnie wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Fabrycznej w II Wydziale Karnym z dnia 28 kwietnia 2010 roku o sygn. II K 1727/09 orzekającym karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 27 stycznia 2006 roku do 21 listopada 2006 roku i w okresie od 21 maja 2007 roku do 29 stycznia 2008 roku i w okresie od 30 września 2009 r. do 25 listopada 2009 r.,

-wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Śródmieścia z dnia 16 października 2006 roku o sygn. akt II K 760/06 za czyn z art. 278 par. 1 kk popełniony w dniu 11 stycznia 2006 roku na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

-wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Śródmieścia z dnia 16 stycznia 2007 roku o sygn. II K 1446/06 za czyn z art. 279 par. 1 w zw. z art 64 par. 1 kk popełniony w dniu 12 maja 2005 roku na karę 2 lat pozbawienia wolności

objętymi następnie wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Fabrycznej w II Wydziale Karnym z dnia 28 kwietnia 2010 r. o sygn. II K 1727/09 orzekającym karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, którą odbywa w okresie od 15 grudnia 2009 roku,

- wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Fabrycznej z dnia 17 czerwca 2009 roku o sygn. XII K 196/09 za czyn z art. 278 par. 1 kk w zw. z art. 278 par. 1 kk popełniony w dniu 20 stycznia 2009 roku na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności,

- wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Fabrycznej z dnia 29 lipca 2009 roku o sygn. II K 562/09 za czyn z art. 278 par. 1 kk w zw. z art. 64 par. 1 kk popełniony w dniu 6 grudnia 2008 roku na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności

objętymi następnie wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Fabrycznej w II Wydziale Karnym z dnia 28 kwietnia 2010 roku o sygn. II K 1727/09 orzekającym karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresach: 6-8.12.2008 r., 20-21.01.09 r., 11.09.09 r.-30.09.09 r., 25.11.09 r.-15.12.09 r.

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w związku z art. 64 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 26 kwietnia 2013 r. **Sąd Rejonowy dla Wrocławia- Śródmieścia**:

I. uznał oskarżonego za winnego popełnienia czynu, opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. uniewinnił A. W. od popełnienia czynu opisanego w pkt. II części wstępnej wyroku;

III. na podstawie art. 63 § 1 k.k., na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania w dniach od 29.01.2011 r. do 31.01.2011 r. przyjmując, jeden dzień pozbawienia wolności za równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzekł przepadek dowodu rzeczowego opisanego pod poz. 1 i 2 w wykazie dowodów rzeczowych k. 10 akt sprawy, pod poz. 3 i 4, k. 18 akt sprawy i zarządził ich zniszczenie na podstawie art. 195 k.k.w. oraz dowodu rzeczowego opisanego pod. poz. 5, k. 48 akt sprawy i na podstawie art. 195 k.k.w. zarządził jego pozostawienie w aktach sprawy;

V. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelaria Adwokackiej adw. P. S. kwotę 1.343,16 tytułem zwrotu kosztów obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu;

VI. na podstawie art. 632 k.p.k. obciążył Skarb Państwa kosztami postępowania części uniewinniającej a na podstawie art. 624 k.p.k. zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, w tym opłaty, w części skazującej.

Apelację od powyższego wyroku wniósł **obrońca oskarżonego**, który zarzucił Sądowi Rejonowemu:

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydanego orzeczenia, mający wpływ na jego treść, wyrażający się całkowicie dowolnym przyjęciem, że zebrany w sprawie materiał dowodowy jest wystarczający dla ustalenia, że oskarżony dopuścił się popełnienia czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku;

II. rażąco niewspółmierność kary 1 roku pozbawienia wolności, jako nie uwzględniającej w należyтым stopniu elementów sądowego wymiaru kary, która to okoliczność rozpatrywana przy prawidłowym uwzględnieniu tych kryteriów pozwala sądzić, iż cele kary wobec oskarżonego zostaną osiągnięte także w przypadku orzeczenia kary w wymiarze łagodniejszym aniżeli w zaskarżonym wyroku.

Wskazując na powyższe, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Apelację od powyższego wyroku wniósł także **oskarżony**, który zarzucił Sądowi Rejonowemu błąd w ustaleniach faktycznych poprzez bezzasadne przyjęcie, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu, podczas gdy złamanie nogi uniemożliwiało oskarżonemu poruszanie się bez pomocy kul, a w konsekwencji to na pewno nie jego wizerunek utrwalono na znajdującym się w aktach sprawy zapisie wideo.

Wskazując na powyższe, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie go od popełnienia zarzucanego mu czynu

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Obie wniesione w sprawie apelacje były oczywiście bezzasadne. Wbrew podniesionym w nich zarzutom Sąd Rejonowy prawidłowo zebrał i ocenił materiał dowodowy sprawy, zasadnie przypisując oskarżonemu popełnienie zarzucanego mu przestępstwa. Argumentacja wyrażona w obu apelacjach stanowiła wyłącznie polemikę z prawidłowym i wszechstronnie uzasadnionym rozstrzygnięciem Sądu I instancji i nie mogła stanowić podstawy do uchylenia lub zmiany zaskarżonego wyroku. Jednocześnie wobec braku apelacji prokuratora, wyrok Sądu I instancji w części dotyczącej uniewinnienia oskarżonego od popełnienia drugiego z zarzucanych mu czynów uzyskał przymiot prawomocności, a przez to prowadzona w sprawie kontrola odwoławcza ograniczała się wyłącznie do rozstrzygnięcia w przedmiocie czynu opisanego w pkt I części wstępnej zaskarżonego wyroku.

Wbrew argumentacji obu skarżących nie może budzić wątpliwości, że osobą której wizerunek utrwalono na zapisie z monitoringu z dnia 13 września 2010 r. jest właśnie oskarżony A. W.. Zarówno Sąd Rejonowy jak i Sąd Okręgowy miały możliwość bezpośredniego zapoznania się z obrazem z monitoringu a ponadto obserwować oskarżonego na sali rozpraw. Nie może ulegać żadnej wątpliwości, że to właśnie wizerunek oskarżonego został utrwalony na dołączonym do akt sprawy zapisie wideo. Sprawstwa i winy oskarżonego nie może przy tym wyłączać fakt, iż obraz z monitoringu nie obejmuje samej chwili dokonywania kradzieży (na zapisie nie widać ruchu rąk oskarżonego w chwili dokonywania zaboru), bowiem obiektywnych ustaleń faktycznych można było w powyższym zakresie dokonać w oparciu o inne przeprowadzone w sprawie dowody. Szczególnie istotne pozostawały w tym zakresie zeznania świadka P. M., który jeszcze przed ujęciem oskarżonego jednoznacznie wskazał, że sprawcą kradzieży może być wyłącznie mężczyzna, który przebywał na terenie sklepu w dniu 13 września 2010 r. pomiędzy godziną 16.00-16.10. (...) sklepu na podstawie inwentaryzacji towaru przeprowadzonej w godzinach porannych w dniu 14 września 2010 r. stwierdziła, że brakowało towaru, który w godzinach porannych dnia 13 września 2010 r. znajdował się na półkach usytuowanych tuż za łóżkiem-dekoracją. Dokonano przeglądu monitoringu z dnia 13 września 2010 r. i na tej podstawie ustalono, że jedyną osobą, która mogła dopuścić się czynu zabronionego był właśnie mężczyzna ubrany w białe spodnie oraz białą bluzę, mający przewieszoną przez ramię czarną torbę. We wskazanym dniu wyłącznie ten mężczyzna podejmował w okolicach wskazanej półki czynności, świadczące o dokonywanym zaborze mienia. Sam fakt, iż oskarżony nie został złapany na gorącym uczynku popełnienia przestępstwa nie może w okolicznościach rozpoznawanej sprawy stanowić okoliczności łagodzącej. Rozstrzygając o zasadności przedstawionego oskarżonemu zarzutu Sąd dokonuje oceny

całości kształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i na tej podstawie ocenia wiarygodność przedstawionej przez oskarżonego linii obrony. Gdy się zaś zważy, że argumentacja oskarżonego, który starał się dowodzić, że nie przebywał w dniu zdarzenia w sklepie (...), pozostawała w oczywistej sprzeczności z treścią w pełni obiektywnego dowodu w postaci zapisu z monitoringu, to oczywistym pozostawało, że prezentowana przez oskarżonego linia obrony nie mogła stanowić wystarczającej podstawy do wydania w powyższym zakresie wyroku uniewinniającego.

Także próba wykazywania przez skarżących, że oskarżony nie mógł dokonać przypisanego mu przestępstwa, albowiem miał mieć wówczas problemy z poruszaniem (miał używać kul ortopedycznych), była całkowicie niewiarygodna. Celem zweryfikowania linii obrony oskarżonego dopuszczono w sprawie dowód z opinii biegłego z zakresu ortopedii, który jednoznacznie wskazał, że charakter odniesionego przez oskarżonego urazu nie był na tyle poważny, by w trzy miesiące po złamaniu nogi musiał on nadal używać kul ortopedycznych. Także na utrwalonym zapisie wideo, na którym- powtórzyć trzeba- niewątpliwie zarejestrowano wizerunek oskarżonego, nie widać by A. W. miał problemy z poruszaniem, a w szczególności by musiał do chodzenia używać kul. W ocenie Sądu Okręgowego argumentacja oskarżonego stanowiła wyraz skrajnie naiwnej linii obrony, nie znajdującej najmniejszego choćby wsparcia w ujawnionych w sprawie faktach.

Podkreślić również należy, że wbrew zarzutom obrony, Sąd Rejonowy nie wskazał w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, że w dniu 13 września 2010 r. oskarżony posługiwał się specjalnie przygotowaną torbą, wyłożoną od wewnątrz folią aluminiową i przygotowaną do zakłócania działania urządzeń zabezpieczających. Oskarżony nie został złapany na gorącym uczynku, w związku z czym nie można było dokonać oględzin używanej przez niego torby. Sąd Rejonowy wskazał jedynie, że skoro w innym dniu ujawniono przy oskarżonym torbę, która w trakcie oględzin okazała się specjalnie przygotowanym przedmiotem, istotnie ułatwiającym popełnianie przestępstw, to w kontekście uprzedniej wielokrotnej karalności oskarżonego za przestępstwa przeciwko mieniu, uznać należy, że oskarżony w istocie nie zszedł z drogi przestępstwa i nadal popełnia czyny zabronione, specjalnie się do nich przygotowując.

W świetle wszystkich wskazanych wyżej okoliczności, Sąd Okręgowy uznał, że rozstrzygnięcie Sądu I instancji w przedmiocie sprawstwa i winy oskarżonego było w pełni prawidłowe. Także wymierzona oskarżonemu kara niewątpliwie nie raziła swą surowością. Nie mogło zwłaszcza ulegać wątpliwości, że oskarżony nie zasługiwał na korzystanie z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary. Wszak oskarżony był już uprzednio wielokrotnie karany, a w konsekwencji powinien mieć świadomość nieuchronności kary. Skoro oskarżony zdecydował się na popełnienie kolejnego czynu zabronionego, to oczywistym pozostaje, że dotychczas stosowane wobec niego środki reakcji karnej (w tym m.in. kary pozbawienia wolności orzekane z warunkowym zawieszeniem ich wykonania) nie spełniły zakładanych celów resocjalizacyjnych. Oskarżony nie zmienił swojej postawy, co jednoznacznie wskazuje, że wyłącznie bezwzględna kara pozbawienia wolności stwarzać będzie szanse osiągnięcia wobec oskarżonego prewencyjno- wychowawczych celów kary.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy uznał obie wywiedzione w sprawie apelacje za oczywiście bezzasadne i zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu orzeczono w oparciu o art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze oraz § 14 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 2 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Orzeczenie o kosztach postępowania odwoławczego oparto o normę art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk, uznając że sytuacja osobista i materialna oskarżonego przemawia za zwolnieniem go od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.